

POSTANOWIENIE

Dnia 25 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Nadleśnictwa P.

przy uczestnictwie I. S.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 stycznia 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w S.

z dnia 5 lutego 2016 r., sygn. akt IV Ca (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

**2. zasądza od uczestnika na rzecz Skarbu Państwa -
Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 10800
(dziesięć tysięcy osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ograniczony tymi przesłankami dostęp do Sądu Najwyższego wiąże się z charakterem skargi kasacyjnej jako środka nadzwyczajnego środka prawnego zmierzającego do podważenia prawomocnego już orzeczenia i tylko w sytuacji, gdy zachodzi

potrzeba uzyskania wypowiedzi Sądu Najwyższy z uwagi na jego funkcje ustrojowe, a więc sprawowanie nadzoru judykacyjnego, w tym zapewnianie jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Uczestnik we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. to jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego i oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Do wątpliwości, które skarżący sformułował we wniosku jako zagadnienie prawne Sąd Najwyższy odniósł się już w motywach swego poprzedniego orzeczenia wydanego w sprawie niniejszej (pod sygn. IV CSK 473/13), stąd brak podstaw do przyjęcia wystąpienia przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Badając z kolei wystąpienie przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej przypomnieć należy, że za taką w danej sprawie uznaje się sytuację, w której naruszenie przepisów prawa materialnego lub procesowego jest oczywiste, rażące i widoczne „na pierwszy rzut oka”, tj. gdy zarzuty sformułowane w skardze kasacyjnej są zasadne bez potrzeby rozstrzygania jakichkolwiek, a więc tym bardziej istotnych zagadnień jurydycznych. Naruszenie prawa ma być więc tego rodzaju, aby w jego następstwie wydane orzeczenie mogło być poczytane za bezprawne.

Zagadnienie zawieszenia biegu termu zasiedzenia było przedmiotem wielu rozstrzygnięć Sądu Najwyższego, przy czym w uchwale z dnia 26 października 2007 r. III CZP 30/07 Sąd Najwyższy wskazał, że przyjęcie, iż doszło do zawieszenia biegu zasiedzenia wymaga rozważenia konkretnych okoliczności danej sprawy, nie jest zatem wystarczające powołanie się na oznaczoną, istniejącą w Polsce przez pewien czas, sytuację polityczną. Sąd Okręgowy odwołał się do możliwości wzruszenia po roku 1980 decyzji administracyjnej, co odnieść można tylko do subiektywnego odczucia uczestnika, że mógłby przez sądem administracyjnym podważać decyzję wydaną na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o sprzedaży nieruchomości Państwowego Funduszu Ziemi oraz uporządkowaniu niektórych spraw związanych z przeprowadzeniem reformy

rolnej i osadnictwa rolnego, gdyby doszło do jej wydania na skutek wytoczenia przez niego powództwa windykacyjnego. Taki tok rozumowania, aczkolwiek nie jest dostatecznie przejrzysty, nie uzasadnia jednak wnioskowania o takim naruszeniu przepisów prawa, aby wydane w sprawie rozstrzygnięcie można było kwalifikować jako bezprawne.

Zwrócić też należy uwagę, że kwestionowane postanowienie nie zawiera rozstrzygnięcia o oddaleniu apelacji uczestnika. Skarżący nie podjął czynności procesowych zmierzających do usunięcia tego braku.

Z przedstawionych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 530 § 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. i § 5 pkt 1 i § 2 pkt 7 oraz § 19 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz.1800).

aj

r.g.